

Kritt på hjulet

VI LESTE MED UNDRING saken om parkeringsgebyr på Åsane busstasjon, der en bilist ble ilagt forelegg fordi krittstrekken på hjulet hans stod i samme posisjon dagen etter.

Et bilhjul har en omkrets på ca 200 cm. Hvis vi antar at parkeringsvakten klarer å merke posisjonen med en nøyaktighet på 1 cm (feilmarginen er trolig vesentlig større), har en lovlydig bilist en sjanse på 1/200 for å bli tatt. Lovlydige bilister kan dermed forvente å bli tatt 1 gang per arbeidsår (200 dager)!

For oss virker det helt urimelig at parkeringsselskaper kan fortsette med en slik praksis, og at slike saker så lett avvises av parkeringsklagenemda. Nå vil vel de færreste ta belastningen ved å klage, så praksisen medfører på sett og vis at myndighetene tillater snikinnføring av en avgift på lovlydige bilister.

EN BEDRE GARANTI får man ved å sette streker på to hjul. Hvis posisjonene på de to krittstrekene dagen etter er uavhengige av hverandre (en rimelig antagelse hvis bilen har kjørt et godt stykke), reduseres sannsynligheten for å bli urettmessig tatt til 1/40000. Det er likevel slik at ca 5 prosent lovlydige bilister blir tatt hvis de parkerer der i 10 år. Det er kanskje etisk og økonomisk forsvarlig sett fra samfunnets side, men like fullt veldig surt for de uskyldige som blir tatt.

Saken er dessverre ikke enestående, og viser med all tydelighet problemet med å vurdere små sannsynligheter som gjentas mange ganger; en slik sannsynlighet kan bli alt annet enn liten.

JAN UBØE, JOSTEIN LILLESTØL OG JONAS ANDERSSON

Kollektiv klimakamp

SIVILINGENIØR Per B. Vetås tolker (BT 23.08.) vår kronikk fra 19.08. dit «at spørsmålet om overgang fra fossile energibærere er et spørsmål om personlig og individuell holdning». Men dette skrev vi ikke noe om. Vi tok derimot til for en folkebevegelse mot dagens olje- og klimapolitikk. Slik uttrykte vi at klimaproblemet er et kollektivt etisk problem.

VETÅS SYNES å mene at det ikke er mulig hindre alvorlige klimaendringer. Med en slik holdning kan vi ende i det som kalles «allmenningens tragedie»: Av frykt for redusert inntjening på kort sikt tør ingen ta et første skritt mot en felles global endring som vi vet er nødvendig. Resultatet blir at vi alle vil lide et atskillig større tap på grunn av alvorlige klimaskader vi vet vil komme.

MULIGHETENE FOR en tilfredsstillende internasjonal klimapolitikk er dessverre ikke gode. I denne situasjonen mener vi at Norge som et oljeproduserende land har et spesielt ansvar for å lede utviklingen i riktig retning. For dette trenger vi politikere som makter å stå opp mot sterke kommersielle krefter som også Vetaas nevner i sitt innlegg.

SIGBJØRN GRØNÅS OG GUNNAR KVÅLE, PROFESSOREN EMERITI, UIB

Saken i BT 26. august om Sigmund Stendal som opplever å reise i skytteltrafikk mellom sykehus og sykehjem er ikke enestående og vil sikkert ikke bli den siste.

En arroganse uten sidestykke

HELSE

Janne Halvorsen (Frp)
Bergen bystyre/ nestleder
komité for helse og sosial

ANNE GRETHE STRØM ERIKSEN sier i en artikkel i Bergens Tidende søndag 26. august at «for eldre menneske er det ikke best å ligge i sjukehus når dei er ferdigbehandla» og hun sier videre at «dersom pasientar kjem raskt ut av sjukehuset, fungerer reformen». Og utviser en arroganse uten sidestykke.

Det er også helt tydelig at flere kommuner nå kjenner på at reformen kun dreier seg om penger. Og at kommunene er kommet i en skvis. Pasienter skal helst ikke innlegges i sykehus i det hele tatt og om så skjer, skal de fortrest mulig skrives ut igjen. «Kommunen har fått penger til å ta imot pasientene» sier helseministeren, «om de ikke klarer det kan de bruke pengene til å betale sykehuset».

DERSOM DET «BARE» hadde vært en sykehjemsplass som skulle til etter utskrivelse, hadde det kanskje ikke vært de store utfordringene, men når pasientene som skrives ut nå har behov for «spesialistbehandling» i kommunen tegner bildet seg helt annerledes.

Skal kommunene etablere spesialistsykehjem eller andre spesialistbehandlingstilbud vil dette koste ganske mye mer enn 4000 pr. døgn som er «boten» dersom kommunen ikke kan ta imot pasienten.

FOR SOM ARTIKKELEN i Bergens Tidende 26. august sier, så opplever kommunene nå at pasientene som skrives ut til videre behandling i hjemkommunen er mye sykere enn før. Og kre-

ANDRE TILTAK: Pasienter som skrives ut til videre behandling i hjemkommunen er mye sykere enn før, og krever helt andre tiltak enn «kun» en sykehjemsplass, skriver artikkelforfatteren. FOTO: EIRIK BREKKE

ver helt andre tiltak enn «kun» en sykehjemsplass. Men avgjørelsen om hvorvidt pasienten er utskrivningsklar eller ikke, er en avgjørelse behandlende sykehuslege tar og ikke mottakende kommune. Veldig ofte skjer denne avgjørelsen innen ett døgn etter pasienten er innlagt.

GOD SAMHANDLING bør etter mitt skjønn baseres på en mye bedre dialog mellom sykehus og kommuner, og ettersom det er behandlende lege i sykehuset som er ansvarlig for «klarering» av pasienter som skal til videre behandling i kommunen, er det avgjørende at det også er dialog

fakta

Samhandlingsreformen

- Målet med samhandlingsreformen er å forebygge mer, behandle tidligere og samhandle bedre.
- Pasienter og brukere skal få tidlig og god hjelp når de trenger det nærmest mulig der de bor. De skal få rett behandling til rett tid på rett sted, gjennom et helhetlig og koordinert helse- og omsorgstjenestetilbud.
- Tjenestene skal ha god kvalitet, ha høy pasientsikkerhet, lav ventetid og være mest mulig tilpasset den enkelte bruker.

KILDE: HELSEIDREKTORATET

mellom sykehuslege og lege i kommunen. Jeg ville tro at dette er en del av samhandlingsarbeidet, men det virker ikke slik.

INTENSJONEN MED Samhandlingsreformen var imidlertid mye mer enn pengeflyttingen mellom sykehus og kommune. Kommunene har fått i oppdrag å etablere forebyggende tiltak og rehabiliteringstilbud. Slik det nå er blitt dreier hele samhandlingsreformen seg om en kamp om pengene, en unødvendig kamp som Frp mener kan løses ved at pengene følger den syke pasienten på en måte som dekker kostnadene ved sykdom uavhengig av hvor behandlingen skjer.

Skal vi få det til trenger vi et regjeringsskifte neste høst.

Nei til livstidsstraff

STRAFF

Mathias Fischer
leder, Bergen Unge Venstre

MANDAG 27. AUGUST var det et spøkelse fra fortiden som hjemsoekte Politisk kvarter på NRK P2. Statssekretær for Ap, Roger Ingebrigtsen, ønsker å gjeninnføre livstidsstraff i Norge. Jeg frykter nå at Norge, som konsekvens av 22. juli, gjeninnfører livstidsstraff. Dette er drevet av en hevnlust og konservativ justispolitisk tenkning, og går imot den liberale politikken vi har vært stolt av så lenge. Som liberaler mener jeg at straff skal

fungere på en av tre følgende måter: Preventivt, samfunnsvernende og rehabiliterende.

HEVNMOTIVET BØR reduseres til en tanke om rettferdighet for å ivareta legitimiteten til rettsstaten, ikke opphøydes som det viktigste i straffeutmålingen. «Av hensyn til de pårørende og etterlatte», var et argument som ble brukt for livstidsstraff. Dersom slike motiver skal være sterkt tellende i straffeutmålingen, vil vi aldri bli fornøyde.

ER DET VIRKELIG NOEN som tror at en terrorist som er hellig overbevist om at han eller hun

redder verden, vil vurdere de mulige straffene frem og tilbake? Verken livstidsstraff eller dødsstraff ville stanset Anders Behring Breivik. For alle praktiske formål fungerer forvaring i dag som potensiell livstidsstraff, men med én vesentlig forskjell: Bevisbyrden for fortsatt fengsling ligger hos staten, ikke hos den innsatte. For å hindre feilaktig og urettmessig frihetsberøvelse, må det være en begrensning på hvor lang straff en person kan bli idømt av gangen.

DAGENS LØSNING med forvaring ivaretar de behovene vi

har. Etter all sannsynlighet vil Behring Breivik bli sittende inne resten av livet. Forvaring beskytter samfunnet, samtidig som det åpner for at rehabiliterte fanger vil kunne slippe ut igjen. Livstidsstraff, om enn med åpning for benådning, er et stort skritt bort fra den liberale tradisjonen norsk justispolitikk står. Oslo Tingretts behandling av 22. juli-saken og dommen den avsa, viser at det norske rettsystemet er egnet til å håndtere saker som Behring Breiviks masseudslag. Nå må vi holde tungen beint i munnen og ikke la én forferdelig sak sende lovverket i helt feil retning.